

Stížnost dovozuje dále, že zem. četnické velitelství v Užhorodě nemohlo ve svém kvalifikačním popisu za rok 1932 opřít výrok o vadách st-logy povahy »mstivý, úskočný, neústupný, vzdorovitý« o skutečnosti zmíněné v odst. 41 a 42 kvalifikačního výměru, poněvadž jednak jde o skutečnosti spadající do kvalifikačního období 1933, nikoli 1932 nebo 1931, jednak jde o skutečnosti, které se teprve stanou předmětem příslušného soudního nebo jiného řízení, a nelze proto před úplným a nestranným vyšetřením věci právem činit z nich závěry pro kvalifikační rok 1932. I tato námitka je lichá. Stížnost přehlíží, že kvalifikační výměr zem. četnického velitelství v Užhorodě — o který se tu jedná — založil zjištění vad povahy prve zmíněných v odst. 40 výhradně na skutečnosti, že st-l obvinil anonymně bývalého svého představeného velitele pátrací stanice z autorství st-lem podvrženého letáku, a tím, že tvrdošijně, až vzdorovitě trval a trvá na tom, že se inkriminovaného činu nedopustil, ač byl soudním znalcem se vši určitostí z něho usvědčen, prokázal tvrdošijnost a vzdorovitost své povahy. Že by tyto skutečnosti samy o sobě nepostačovaly logicky správně utvořití závěr, k němuž jmenované velitelství dospělo, stížnost sama netvrdí a brojí toliko proti věcné správnosti právního názoru úřadu.

Pokud pak se úřad v odst. 41 a 42 svého výměru kvalifikačního dovolával skutečností dalších z roku 1933, netvořily tyto podklad závěru shora zmíněného o vadách st-logy povahy, nýbrž úřad se jich dovolal jen na potvrzení svého přesvědčení, že stanovením oněch vad povahy v roce 1932 nebylo st-li nijak ukřivděno, že tedy tyto vady byly tu také již v kvalifikačním roce 1932 a že tedy jeho zjištění (v odst. 40) je správné.

Ostatními námitkami proti kvalifikaci za rok 1932 brojí stížnost nikoli proti formální stránce tohoto řízení kvalifikačního, ale napadá věcnou správnost úsudků zem. četnického velitelství v Užhorodě, nss nemůže však úsudek úřadu o kvalitách st-lových nahradit svým vlastním úsudkem, a nemůže se proto těmito námitkami stížnosti zabývat.

Podle toho, co uvedeno, nebylo tedy prokázáno, že by kvalifikační řízení o kvalifikaci st-lově za rok 1932, položené žal. úřadem za základ vyloučení období od 1. ledna do 31. prosince 1932 z doby započitatelné pro platové zvýšení st-lovo ve smyslu § 136 odst. 1 a 3 plat. zákona č. 103/1926 Sb. a § 6 odst. 6 zákona č. 186/1920 Sb., bylo vadným. —

Č. 12.932.

Živnostenské právo. — Policejní věci: I. * K potrestání odnětím koncese podle § 133 b) živn. řádu je příslušný onen živnostenský úřad I. stolice, v jehož obvodu byl přestupek spáchán, a nikoliv úřad, který koncesi udělil, anebo úřad, v jehož živnostenském rejstříku je koncese zapsána. — II. * Také ku přeložení stavební živnosti do jiné obce je zapotřebí nové koncese podle § 43 živn. řádu.

(Nález z 9. června 1937 č. 12.969/35.)

V ě c: Josef S. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. října 1934 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Magistrát hlav. města Prahy nálezem ze 7. srpna 1934 uznal st-le vinným přestupkem § 22 živn. řádu, resp. § 17 zákona č. 193/1893 ř. z. a odsoudil ho podle § 133 b) živn. řádu ke ztrátě jeho živnostenského oprávnění na stavitelskou živnost se stanovištěm v Hradci Králové čp. 321 navždy a zároveň vyslovil podle § 148 živn. řádu zastavení živnosti. Nález jest odůvodněn v podstatě takto: St-l přeložil stanoviště své živnosti z Hradce Králové do Prahy a vystavěl v Praze na Střížkově 29 rodinných domků, aniž mu byla udělena stavitelská koncese se stanovištěm v Praze. Tím se dopustil přestupku § 22 živn. řádu, resp. § 17 zákona č. 193/1893 ř. z. Za podobné přestupky byl potrestán již dvakrát, po první v r. 1930, po druhé v r. 1933. Přitěžujícími okolnostmi, odůvodňujícími odnětí živnostenského oprávnění navždy, jest, že st-li byla udělena třikrát písemná výstraha, jednou v r. 1930 při zřízení domu v Hradci Králové, dvakrát v roce 1933 při zřízení domu v Benešově a při provozování stavby bez úředního povolení v Praze. Konečně je přitěžující okolností, že st-l při stavbě kolonie na Střížkově prováděl stavby zděním »přes ruku« a při provádění staveb nedbal ani zákonných předpisů stavebních, prováděl stavby neodborně a s trestuhodnou nedbalostí, o čemž svědčí soudní rozsudky a posudky znalců, a konečně nedbal při stavbách ochrany dělníků. Tento trestní nález byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Na prvním místě vytýká stížnost nař. rozhodnutí vadnost, nezákonnost a zmatečnost, kterou spatřuje v tom, že st-li byla odňata koncese na základě § 133 b) živn. řádu magistrátem hlav. města Prahy, který k tomu nebyl oprávněn. Podle názoru stížnosti mohlo býti živnostenské oprávnění odňato st-li jen zem. úřadem v Praze, který mu koncesi udělil, nebo okr. úřadem v Hradci Králové, kde je st-lova koncese zapsána v živnostenském rejstříku. Stížnost je zřejmě na omylu. Odnětí živnostenského oprávnění bylo v tomto případě vysloveno jako trest, který byl st-li uložen za přestupek § 22 živn. řádu. K stíhání tohoto přestupku je podle § 141 živn. řádu povolán živnostenský úřad I. stolice, a to — jak plyne z povahy věci, jakož i z ustanovení § 1 min. nařízení z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. — živnostenský úřad I. stolice, v jehož obvodu byl přestupek spáchán. Skutkovou podstatu přestupku kladenou st-li za vinu spatřuje úřad v tom, že st-l provozoval stavební živnost, nemaje k tomu potřebné koncese. Jde-li o přestupek spáchaný v Praze, nelze důvodně upírat magistrátu hlav. města Prahy pravomoc k jeho stíhání. Opačný názor stížnosti je nesprávný.

Bylo již řečeno, že skutkovou podstatu přestupku kladeného st-li za vinu spatřuje úřad v tom, že st-l provozoval v Praze stavební živnost, nemaje k tomu potřebné koncese. Přeložil totiž — jak žal. úřad uvádí v nař. rozhodnutí — stanoviště své živnosti trvale z Hradce Králové do Prahy a bylo tudíž jeho povinností, aby tento faktický stav uvedl v soulad s ustanovením § 43 živn. řádu; této povinnosti st-l ne-

splnil a provozoval proto podle názoru žal. úřadu stavební živnost v Praze bez koncese. Jestliže stížnost naproti tomu uvádí, že st-l stavěl kolonii v Praze, která si vyžádala značné doby, a přestěhoval se proto do Prahy, aniž stanovíště své živnosti přeložil do Prahy, sluší k tomu uvést, že žal. úřad na obdobnou námitku, kterou st-l vznesl v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, odpověděl v nař. rozhodnutí, že podle zjištěných okolností středem živnostenské činnosti st-lovy nebyl více Hradec Králové jako stanovíště živnosti, a to tím méně, když v r. 1926 se st-l odhlásil na popisném úřadě v Hradci Králové do Prahy a v Hradci Králové nemá ani stavební kanceláře. Z těchto okolností dospěl žal. úřad k závěru, že st-l přeložil stanovíště své živnosti trvale z Hradce Králové do Prahy a bylo jeho povinností uvést tento faktický stav v soulad s ustanovením § 43 živn. řádu. Proti správnosti této odpovědi na výše zmíněnou námitku, vznesenou v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, se ve stížnosti vůbec nebrojí. Potom však pouhé opakování zmíněné námitky ve stížnosti podané k tomuto soudu nelze uznati za řádně formulovaný stížný bod podle § 18 zákona o ss a nelze se jím věcně zabývat. Rovněž nelze se věcně zabývat námitkou, ve které se tvrdí, že st-l nepodnikl jiných staveb mimo stavbu kolonie na Střížkově a jednu přístavbu na Smíchově, neboť této námitky nevznesl st-l ve správním řízení, zejména v odvolání z trestního nálezu úřadu I. stolice, a jde tudíž o námitku podle §§ 5 a 6 zákona o ss nepřipustnou.

Stížnost uvádí dále, že by bylo protismyslným, aby st-l, který na základě své koncese jest oprávněn prováděti stavby v oblasti celého státu, musil pro každou stavbu mimo obvod okr. úřadu svého stanovíště žádati za přeložení koncese. Podle zákona z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. může st-l — jak uvádí ve stížnosti — stavěti v celé republice bez ohledu na to, zda zažádá o koncesi na místě, kde staví. Těmito předpisy byl podle názoru stížnosti změněn živn. řád. Se stížností je souhlasiti v tom, že st-l na základě své koncese byl oprávněn provozovati stavební živnost, na kterou ona koncese zněla, v celé oblasti státu, než provozuje tuto živnost, nesměl libovolně měniti stanovíště své živnosti, neboť podle § 43 živn. řádu jest u všech živností pokládati přesídlení do některého místa mimo obec dosavadního stanovíště za založení nové živnosti. Toto ustanovení živn. řádu platí se zřetelem na ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 193/1893 ř. z. i pro stavební živnosti, takže st-l přeložil-li stanovíště své živnosti z Hradce Králové do Prahy, byl povinen vyžádati si za tím účelem novou koncesi od zem. úřadu v Praze, jak se také správně uvádí v nař. rozhodnutí. Opačný názor stížnosti je nesprávný. — — —

Č. 12.933.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Živnostenské úřady nejsou oprávněny judikátně rozhodovati o platnosti učební smlouvy.

(Nález z 9. června 1937 č. 11.593/36.)